

Ajuntament de Capdepera

NARRACIONS GUANYADORES CONCURS DE NARRATIVA CURTA PLOMA DE FERRO 2012 CATEGORIA ADULTA

El jurat d'aquesta categoria adulta 2012 va estar compost per:

MIQUEL ÀNGEL LLADÓ RIBAS, ANTONI XUMET ROSSELLÓ I ROSA PLANAS FERRER, que fou substituïda pel personal del SERVEI D'ASSESSORAMENT LINGÜÍSTIC MUNICIPAL.

S'hi presentaren un total de 42 obres.

ÍNDEX

NO SENTO RES. Primer premi pàg. 2-8

Pseudònim: Pepita Banaset

Esther Blanco Ribot

ANTÒNIA Segon Premi pàg. 9-14

Pseudònim: Guillem Galmés,

Miquel Pasqual Garcies

NO SENTO RES

Primer premi

Pseudònim: Pepita Banaset

Esther Blanco Ribot

No sento res. Com si ja no tingués ulls ni llengua ni dits ni freixures ni orelles. Orelles? Potser noto una remor de fons, com la conversa llunyana d'una ràdio mal sintonitzada. Tampoc no sé on sóc, però m'és ben igual. M'inhibeixo de l'hipotètic transistor i, ara sí, el silenci esdevé sepulcral: l'únic avantatge de la meva estranya circumstància. La quietud total, la manca absoluta de destorbs auditius, conforta el meu esperit torturat. Sempre he sigut molt lacònica. I tothom pensa que és el meu tarannà, que amb aquest defecte –o virtut– s'hi neix i que no cal donar-hi massa voltes.

Sovint he explicat que em guanyo la vida pintant, però no és ben bé així: jo pinto, i de vegades menjo gràcies a això. És trist haver equivocat l'ofici. No pas perquè no m'agradi, que em fascina, sinó perquè per feliç que em faci en els moments de creativitat més desbocada, haver de passar-me els dies i les nits tirada al carrer no m'entusiasma, francament. A ningú, ni tan sols als artistes més bohemis que duem el cap ple de rastes i de polls i els turmells arrebossats de ronya, ens complau malviure als portals i a sota els ponts, desenganyem-nos. No cal fer veure que és un *modus vivendi* elegit amb llibertat. Qui triaria una existència nòmada i en soledat? Em refereixo als qui encara no hem perdut l'oremus, és clar. Fa més de deu mil anys que els homes –i les dones– vivim en societats, més grans o més petites, que sistematitzen amb eficàcia les nostres dependències essencials: el matrimoni, l'organització laboral, les unions de pobles i ciutats que conformen països i fins i tot superestructures polítiques de comprensió més que difícil. Per no dir res de la seva qüestionable utilitat.

Ser diferent no vol pas dir ser millor, encara que molts dels empestats amb qui em faig es pensin que en són. No disposar d'una adreça et deixa fora de l'engranatge i et converteix en una pària. No estar integrada a cap família ni a

cap associació –ni de veïns, ni de pares, ni religiosa– et condemna no únicament a restar sola sinó que t'enfronta a la resta dels teus congèneres. Si no segueixes les directrius imposades pel costum –i per les ordenances municipals, naturalment– perds el teu lloc a la gran teranyina comunal.

La realitat és tossuda i per molt que he defensat la meua independència, el meu criteri artístic i la meua il·lusió, convençuda que l'èxit m'arribaria un dia o l'altre, m'he ben errat. No tinc allò que cal per triomfar. El meu estil és carrincló i la meua tècnica, molt millorable. L'únic cop que vaig vendre una obra perquè va agradar de debò a la noia que me la va comprar, la vaig enganyar. Em sap greu. M'estava sabent greu en el mateix moment que la hi venia. Però necessitava els calés: volia dutxar-me i dormir, encara que fos tan sols una nit, en un llit amb llençols nets. No vaig arribar a fer-ho. A l'últim moment vaig preferir invertir els cèntims en *crack*. Com sempre. I quan es va acabar el cel vaig tornar al portal. No pas al de Betlem. Al de sempre.

No sé què va ser primer, si el delit d'alliberar-me del feixuc llast dels convencionalismes per poder pintar el que bregava per emergir de les meves entranyes i per buscar la inspiració al món real, lluny de la falsa sobreprotecció materna, o el desfici per col·locar-me sense que ningú em controlés ni haver de suportar més les mirades acusadores de la família i els amics. Tant em fa. Les dues raons eren prou pesants i, juntes, van abocar-me al més estrepitós fracàs vital.

L'univers ha trencat el seu vincle amb mi i jo m'he deixat apartar i m'he convertit en una desferra. Al principi, la mare m'ingressava diners al compte i jo en disposava quan em convenia, però allò va durar poc. Suposo que el pare s'ho va ensumar i la va obligar a cancel·lar el contracte amb l'entitat que tan generosament ens havia lliurat una targeta de dèbit a cadascuna –el primer any eren de franc!– quan vam projectar un pla d'estalvi conjunt. Una altra relació malbaratada. La de la mare, vull dir. La de la caixa se me'n fum.

Com la del pare. Un indesitjable de manual. Em va fotre mà durant anys. Des que em van sortir aquells botonets als mugrons que em feien tant de mal quan

me'ls magrejava. La mare no ho va saber mai. Estava delicada dels nervis i constatar que el seu home era molt més fill de puta que no pas es pensava l'hauria enfonsat més que perdre'm de vista. Això dels abusos ho he fet servir molt. Quan algú –un altre desgraciat com jo, és clar, perquè no parlo amb ningú més– em demana com hi he anat a parar, al carrer, sempre explico el mateix: *El pare em tocava i vaig haver de marxar.*

Però no és ben bé veritat. Ja feia mesos que no m'estava a casa quan vaig caure en barrina. A l'escola d'art em vaig enamorar perdudament –mai més ben dit– d'un company més gran. Era un *tio* interessantíssim, d'aquells que han corregut molt món abans de centrar-se i decidir que ja n'hi ha prou de fer l'imbècil jugant-se la vida escalant els Mallos de Riglos o fent salts de pont al Cofio o volant, metafòricament o no, amb la *farlopa* o el parapent. Un nen de casa bona que tornava al ramat perquè s'havia demostrat sobradament a si mateix i a tothom que era capaç de vèncer les seves pors i de doblegar els seus dimonis. Li encantava dir que havia sobreviscut al *Grand Tour*. Els d'Història les tenen, aquestes sortides superbes.

Qui no va tenir cap escapatòria vaig ser jo. Em va prenyar, i quan vaig fer-lo partícip del que a mi em va semblar una oportunitat per redreçar la meua capolada vida, em va engegar. L'endemà, a classe de xilografia, em va donar un sobre que no vaig obrir fins que no vaig ser al pis: hi havia cinquanta mil pessetes. Ni una nota. Cinquanta mil pessetes i res més. No el vaig tornar a veure. Em van dir que li havien donat una beca per estudiar l'obra de Chillida al taller del mateix escultor. No m'ho vaig pas creure. Chillida era massa gran. Cap organisme hauria concedit una subvenció a algú que disposava de prou quartos per finançar-se qualsevol estudi.

I no va caldre que em fes perdre el nen. Vaig plorar tant que sempre he cregut que l'espaventós desingust no el va deixar arrapar-se al meu úter i es va podrir tot solet. I quan ho vaig haver tacat tot amb unes vines negrenques que podien de mala manera vaig decidir que em fumaria les cinquanta mil pessetes i que després posaria seny. Però no hi vaig ser a temps. De col·locar-me cada

nit durant una setmana sencera, sí. De reconstruir-me trobant un camí digne, no.

Vaig deixar l'escola d'art. No tenia ganes de veure els companys ni de fer els treballs que m'encomanaven els professors. Ni de ben res. M'estava dies enters estassada al sofà del pis que compartia amb unes fleumes que feien veure que estudiaven Psicologia. No endreçava l'habitació. No netejava el lavabo quan em corresponia. No cuinava quan em tocava. I no pagava el mes. Fins que em van tirar al carrer. Es veia venir. De fet, em penso que ho vaig fer expressament. Havia aconseguit un dels meus propòsits: estar-me sola. Sempre havia fantasiejat amb la idea d'anar-me'n a fer d'eremita a qualsevol cova perduda. I el que em succeïa llavors s'hi assemblava bastant.

Duia una motxilla molt grossa amb tot allò que vaig considerar indispensable per no començar des del zero absolut. No he sigut mai valenta. Només estúpida. Vaig omplir les alforges de la bici amb tot el menjar que vaig pispar a les meves companyes de pis i vaig iniciar un periple sense cap altre destí que el suïcidi. De fet, mai no ho vaig veure així, però ara entenc que aquest era el meu desig més íntim.

I, ja se sap: si no vols pols no vagis a l'era. Però jo m'hi vaig rebotar. Fins que la pols em va traspasar cadascun dels porus de la pell i em va entrar per la boca i pel cul i per la xona. La bicicleta em va durar una setmana, a tot estirar. Amb el que me'n van donar em vaig fotre un festival. Encara me'n recordo. No pas de tot, perquè els sentits es confonen i dubtes de si ets dins o fora de tu mateixa o si la música té realment gust de maduixa o si has de mastegar l'aire abans de respirar-lo o si aquella meravellosa clarividència durarà sempre. Però puc recuperar força instants d'aquell depravat cap de setmana. La meua malmenada memòria els devia entaforar en algun replec del neocòrtex per martiritzar-me més endavant enviant-me intermitentment llambregades obscenes imitant aquelles imatges subliminals que molts publicistes recargolats encabeixen als anuncis per entabanar-nos sense que ens n'adonem. El cervell troba formes rares per fer-te sentir culpable. Deu ser la seva manera d'intentar preservar la pròpia integritat davant les agressions d'una voluntat esgarriada.

Sobretot tinc ben presents els mansos que m'acompanyaven. Ells van ser la forma que va triar la pols per penetrar-me ferotgement. I m'hi vaig posar bé. Semblava la fi de la meva capacitat per controlar els meus actes. La prova definitiva que m'enviaven els déus per redimir-me dels pecats i concedir-me esbravar la ràbia que devorava el meu enteniment des de feia massa temps. Com si l'embrutiment més pervers pogués recompondre els estralls de l'ànima esparracada que aspira a fer net. La paradoxa impossible que em duria des de la corrupció més rotunda al misticisme més beatífic. Fins i tot vaig procurar gaudir-ne. I me'n vaig sortir prou.

Ja no hi va haver cap altre moment de plaer, fos o no degenerat. Solament em quedava la motxilla, un munt de roba bruta i unes sandàlies que la mare m'havia regalat pel meu darrer aniversari. En un sol any havia esclafat els meus anhels, un per un, contra el mur de l'addicció. I m'havia abandonat a la meva dissort sense ni tan sols intentar revoltar-me. Tot m'estava bé. O malament. Crec que en algun moment vaig deixar de pensar-hi. De pensar. De ser persona.

Dormia als parcs fins que em feien fora. Després voltava i voltava sense una direcció concreta –no res m'espantava, més aviat era a l'inrevés– fins que em vencia el cansament i m'ocultava al portal de sempre per fer un son. Si alguna nit feia massa fred o m'empaitava la pluja lluny del meu amagatall, m'arrecerava al primer caixer automàtic que veia. El meu aspecte lamentable i la ferum que desprenia em van impedir ben aviat l'entrada als supermercats. Com que així era molt difícil robar per alimentar-me, vaig iniciar-me en la indecorosa habilitat de demanar caritat. I vaig acostar-me a la Sopa. Pertot hi ha algun centre on es reparteix menjar als indigents. Me'n vaig convertir en assídua. Però mai no vaig enraonar amb ningú. Cada cop més taciturna, vaig consentir que tothom es pensés que era muda. De tota manera tampoc tenia res a dir. I val més això que haver de donar les gràcies constantment.

Em costa recordar els darrers dies. Ara vull que desapareguin les interferències

per escoltar bé els sons ja no tan difusos: com més va, més significat adquireixen. No sé què estic fent aquí. No sé per què estic estirada. Perquè em sembla que n'estic. No entenc com puc oblidar-me de tantes coses si fa molt que no consumeixo. No pas perquè no vulgui, no, però ja no em fia cap dels meus antics camells. El pare els va amenaçar de denunciar-los si tornaven a apotegar la mare a plaça per reclamar-li els meus deutes.

Intento obrir els ulls. No em responen. De fet, no me'ls sento pas. Com si alguna cosa hagués esborrat la meva fesomia. Tampoc tinc massa clar si encara conservo el rostre ni si tinc el crani d'una peça. Agraeixo, no sé a qui ni a què, aquesta absència quasi completa de sensació. No hi ha dolor. No hi ha gust. No hi ha res, excepte la conversa entretallada que potser només imagino. Ni tan sols claror ni foscor. I no em sé explicar per què la calma m'està angoixant –m'agrada el silenci, a mi– ni tampoc per què l'única cosa que m'alleuja és el mormol del diàleg emboirat que no acabo d'escallimpar. Potser sóc morta i suro damunt dels vius mirant de descobrir on és aquella maleïda llum que els idiotes creuen que hem d'anar a buscar quan la dinyem. Però no n'estic gens convençuda. Si no sóc morta, i del fet de no ser morta només es pot deduir que encara hi ha vida en mi, llavors, és que sóc viva. Sil·logisme espantós. Era de Plató, la teoria dels contraris?

He avançat. Sóc viva. I què? Per a què em serveix ser viva si no sé on sóc, ni què hi faig aquí, ni com hi he anat a parar, ni què diuen les veus? Hauria de concretar una mica més la meva condició. Adormida? Si això fos un somni no em faria tantes preguntes. I els malsons recurrents que m'han atacat darrerament incloïen persecucions i culleres plenes d'amoníac i encenedors gastats i patacades, no pas reflexions tan profundes. Per molt malestar que em provoqui no n'és pas cap, de malson, això.

Em vénen ois. O m'ho sembla. En realitat no em vé res. No em pot venir res perquè sé que no sóc capaç de percebre res. Això ja ho tenia clar, així que no emboliquem la troca. I si m'he cardat un mal viatge? N'he conegut algun que ha quedat penjat per sempre més amb un xut d'heroïna massa pura. Però jo no l'he pas fet mai, el disbarat de punxar-me. Les agulles sempre m'han fet molt

de respecte. Déu me'n guard! Encara tinc una mica de sentit comú. He volgut deixar una porta oberta per recuperar-me. Quan s'escaigui. Sé que tocar fons del tot et permet rebotar i escapar del pou. Potser és que ja hi he arribat. Sí. Ha de ser això. Tan bon punt fugi d'aquesta miasma que ara mateix m'encega aniré a veure la mare. Intueixo que em perdonarà. El pare ja no em farà nosa. En vaig llegir l'esquela en un diari que vaig fer servir de coixí no fa gaires dies. Com si sentís ploure, que diuen. És ben curiós. No em va passar de la pell. No me'n vaig ni alegrar: amb les vegades que el vaig voler veure mort! La mare també l'odiava. Ella m'entendrà. Segur.

Si no fos una quimera provocada per la meva prostració, diria que el murmurí del transistor em duu la seva veu dolça. Però diferent: trencada, desesperada. Pel que jo sé, la mare no ha parlat mai a la ràdio, no ha plorat cap vegada en públic, no en té ni idea de medicina. Què coi vol dir, doncs, amb això de la panadera i el coma irreversible?

Ben mirat, se me'n fot. Torno al meu estat originari. Com si ja no tingués ulls ni llengua ni dits ni freixures ni orelles. I decideixo que no sento res.

ANTÒNIA

Segon Premi

Pseudònim: Guillem Galmés,

Miquel Pasqual Garcies

*Et fan mal a la pell de la memòria
els llavis de l'infant, perfil i somni.
Ets sol. Fa fred. Tremoles de dolcesa*
Josep Maria Llompart

Tens els peus molt freds, Antònia.

Ahir també els hi tenies, freds. Bé, d'ençà que han passat els dies de xafogor i hem entrat dins aquest setembre enguany suau no aconsegueixes entrar en calor tot i tapar-te amb la flassada. Et deix dormint plàcidament mentre acab de desar la cuina i preparar el que hem de menester demà al matí, la cafetera enllestida i els estris escurats al degotador, tant els plats que hem fet servir anit per al sopar, els tassons, els coberts i també la cacerola amb la qual he bullit el brou i la sopa petita que et prens en silenci cada nit abans de colgar-te.

Estàs freda, un fred d'absència, aquesta absència teva que ja fa més d'un any que va fer acte de presència, quina paradoxa. No, no és el final que tu i jo havíem imaginat i que tantes vegades comentàrem, tots dos junts amb salut suficient per fer-nos costat i contemplar els darrers anys de les nostres vides recordant el que ens va unir des del primer dia i que va anar reforçant-se al llarg del temps. Recordant, sí, recordar és el que ens fa sentir vius, res no hi ha si la memòria no ho recull. Tu l'has perduda, la memòria, si més no de forma aparent pel que transmetes, malauradament has entrat en una fase en què la vida ja no és vida perquè ja no ets capaç de recordar cap simple detall del més

recent, què menjares ahir, qui va venir a veure't, qui som jo i, sobretot, qui ets tu.

No, no estic trist, estic resignat. Al capdavall encara tenc un mínim consol quan veig que només tu has entrat en aquest declivi sense retorn. M'aconhorta pensar que encara puc ajudar-te, tenir cura de tu ara que no pots fer-ho tu de mi. No em sap greu haver de tenir-te esment des del matí fins que amb símptomes d'esgotament et deixes caure dins el llit i descansas, i em deixes descansar. Els dies són durs, interminables alguns. Ja sé que no ho fas a posta, si et veiessis ben segur que em demanaries que posés fi a aquesta situació. Tal vegada hauria de plantejar-m'ho, em fa por, gairebé un pànic terrible, pensar que me'n vagi d'aquest món abans que ho facis tu. N'he parlat de forma insistent amb en Jeroni, el nostre fill; sí, aquest que confons amb el teu pare cada vegada que ve. Ell intenta venir amb freqüència, però ho fa quan pot. Ja li vaig dir que ho entenia, que no havia de preocupar-se massa, que jo em feia càrrec de tot. Ell m'ha deixat caure més de dues vegades que hauríem d'anar a una residència, un lloc allà on tots dos estiguéssim atesos de manera adequada. Jo he fet com si no el sentís, quan mou la conversa jo me'n vaig de cap a un altre lloc, li parl de tot el que has fet durant el dia, li dic que em pens que has millorat, fins i tot que m'has reconegut. No és cert, l'engany, i ell ho sap, però també fa com qui interessar-se pel que li cont.

En Jeroni té feina, sort que en té en aquests temps tan difícils. Vàrem saber educar-lo, donar-li estudis i això l'haurà salvat. N'Elvira, la seva dona, mai no va acabar de fer-te el pes, trobaves que no sabia fer res, que era massa bleda i que no era per ell. És una bona dona. És cert que no té un caràcter fort i que carrega massa la responsabilitat de tot damunt l'esquena del nostre fill, però els va bé, tenen dues nines precioses, aquestes que quan vénen tu te les mires com si fos el primer cop, amb un esguard fred i allunyat, i dius "quines nines més guapes, què noms guapa?", sempre el mateix, cada vegada amb més tremolor, amb el to més baix i més lentament. És la mesura d'un procés irreversible però que no fris que acabi. És una actitud ben segur egoista, aqueixa meva, tenir-te, continuar al teu costat de la manera que sigui.

Tu sí que el tenies fort, el caràcter; sembla mentida veure't ara tan dòcil, tan conformada, llevat de moments puntuals en què sembla com si t'haguessin injectat en vena una ira desfeta. Només et dura uns minuts, pràcticament dues intervencions només trencades per un tímid emperò sortit dels meus llavis com per deixar-te alenar, dos únics moments consecutius en què la teva veu assoleix un timbre inusual, unes renyades que et deixen exhaurida com quan abans sortíem a caminar i només parlaves de tornar quan feia més de tres hores que trespàvem pels carrers de Ciutat.

Sé que no ets tu quan em renyes d'aquesta manera, quan em dius que no he fet bé les coses, aquelles coses que ni tan sols he fet però que tu esmentes com si una pel·lícula de la vida et passés per davant. És l'únic sentiment que s'assembla a la memòria, però és un tros de pel·lícula velada, és només el fragment d'una escena que vàrem viure en multitud d'ocasions, però ja fa molt de temps. Fins i tot entenc i accept que em diguis Joan en comptes de Rafel. No sé qui és aquest Joan, ni ho vull saber, tant pot ésser que hagi existit com que sigui fruit de la teva inventiva. Pel que diu el metge deu ésser algú real, relacionat amb un passat llunyà, mai no vares parlar-me de cap Joan, però si et va deixar petjada esper que fos per bé. Duim més de quaranta anys junts, Antònia, sembla com si tot el que haguéssim viscut ho haguéssim fet plegats, però no, sempre hi ha secrets, experiències anteriors, fins i tot en aquelles parelles com nosaltres, que vàrem decidir bastir conjuntament un món de felicitat.

Sí, perquè jo he estat feliç amb tu. No ens ho dèiem massa, pot ser hagi estat un error. De fet ara em penedesc de no haver-te dit més vegades que t'estimava, que eres el millor que m'havia passat. Tu sabies que era així, però ben segur que t'haguera agradat escoltar-ho adesiara. Qualque estona pens que aquesta fredor que ara m'ofereixes és la venjança per haver estat massa fred amb tu en aqueixes altres ocasions. Aviat, però, faig fora de la meua ment aquestes idees, sobretot aquestes paraules, venjança, retret, rancúnia, perquè sé que no és això el que mou el teu comportament, són les conseqüències d'una malaltia terrible. Quan em demanen per tu em veig obligat a dir que estàs bé, el metge mateix també ho diu; cap dels teus òrgans vitals presenta fallida

greu, el cor, el fetge, els ronyons realitzen tots ells les seves funcions. Tots, excepte el cervell. *“N'Antònia?, sí està bé, gràcies. Ara l'he deixada a ca nostra perquè ha vingut la meva nora amb les nétes a veure-la i jo aprofit per anar a comprar quatre coses. Si no fos pel capet, aguanta beníssim”*. Aquesta és la meva resposta i la gent se'n va satisfeta, ha fet el que havia de fer i jo també. El capet, aqueix capet, l'òrgan que realment ens fa sentir vius. M'has sentit contar moltes vegades que la meva padrina va morir a noranta-sis anys i que gairebé no podia aixecar-se de la cadira, s'havia romput el ballador i en els darrers anys ja presentava una gepa que tampoc no l'ajudava a mantenir el mínim equilibri. Això sí, aquella doneta, fins al darrer dia, va tenir el cap ben clar, sabia la data de naixement de tots els seus fills i tots els seus néts i et contava històries de quan era jove que et feia perdre la noció del temps escoltant-la.

No, no és el final que havíem somiat, Antònia, estimada. Abans de tenir en Jeroni ja compràrem aquest pis que guarda tots els nostres records, aquests records que t'han robat. No el volguérem més gran perquè sabíem que no l'hauríem de menester, ens el podíem permetre però ens bastava, havíem planificat el nostre futur. Volíem tenir un fill i el tenguérem. Si n'hagués arribat un altre haguera estat ben rebut, però mai no el cercàrem expressament. Volíem en Jeroni i va arribar aviat; a més volíem que fos un nin, sobretot tu. A mi ja m'hauria anat bé una nina però aviat em vaig adaptar als teus desitjos. Et veia tan il·lusionada quan em digueres que estaves embarassada que fins i tot m'hauria sabut greu haver tengut una filla en comptes d'un fill. Ho hauries superat, evidentment, però volies i volies un nin, ho repeties de forma incessant. Eres així, Antònia, amb totes les coses bones i no tan bones que comportava. Eres així, et parl amb passat tot i tenir el teu cos al costat. Ja fa temps que ho faig. Rectific quan me n'adon però hi torn aviat. També la meva ment ha assumit que hi ets però que no hi ets.

Recordes el viatge que férem per Galícia l'estiu del setanta-set? Ja teníem en Jeroni, tenia dos anys, el deixàrem amb ta mare i partírem. Havíem sortit altres vegades, però abans de néixer el nostre fill. Necessitàvem partir uns dies, ho repetíem tots dos però no trobàvem el moment, volíem recuperar l'estat anterior, aquell en què érem només dos que vivíem les coses plegats. No ens

feia nosa en Jeroni, però teníem aquella necessitat de recuperar vivències i de relaxar-nos, de parlar novament de coses que sentíem que eren només nostres i també parlàvem molt del futur, del que seria de les nostres vides més endavant.

T'he demanat si recordes el viatge. És clar que no ho recordes, ja sé que aquest verb ha desaparegut del teu lèxic i de la teva vida que no és vida. Si gairebé ha desaparegut la paraula, qui havia de dir-t'ho, xerradora com eres? Sempre havies de dir la darrera, era com un repte amb tu mateixa. No t'importava aclarir si tenies o no tenies raó, una conversa a la qual participaves s'havia de tancar amb la teva intervenció. També aquesta caparrudesa em feia estimar-te.

Et parl del viatge a Galícia com si fos l'únic o com si fóra estat el darrer. No, afortunadament va haver-n'hi d'altres, tant a diferents indrets de la península com a l'estranger, alguns amb en Jeroni i d'altres novament sols. Ens hem pogut permetre viatjar, gastar diners trescant món, fins i tot ens ha servit per encomanar aquesta dèria al nostre fill. Cada vegada que ens deia que se n'anava, ja des de ben adolescent, amb amics primer o amb amb n'Elvira després, ens feia patir però al mateix temps ens donava satisfacció veure que delia per conèixer llocs nous i entrar en contacte amb altres cultures.

No, aquell viatge a Galícia no va ser ni de molt el darrer, però fou especial, no tant pel lloc com pels motius que el mogueren. Era el primer després d'en Jeroni, era com un punt de partida per obrir un nou capítol a les nostres vides, per reflexionar sobre els dos camins que s'obrien davant nosaltres, un camí de treballar pel nostre fill i un altre de fer passes per nosaltres mateixos. No és que hagi d'entendre's una vida oblidant-se dels fills, però sempre pensàrem que era bo imaginar-nos un futur quan ell ja s'hagués llaurat el seu propi solc on sembrar. Ja ho veus on ha anat a parar tanta reflexió i tantes previsions. No estic decebut, haguera volgut que fos d'una altra forma, però he arribat a la conclusió que quan parlàvem de futur era una manera de viure el present. Això tu i jo ho vàrem saber fer bé, no hem desaprofitat el temps, hem sabut trobar el

gust a les coses, ens hem enriquit junts. És per això que ara, tot i el teu estat, tot i la teva absència, no vull que te'n vagis.

Tens els peus freds, encara. Per ventura no tant com fa una estona, però això no et fa trencar el son. Dorms profundament, arrufada i pansida; el teu cos necessita descansar, cada dia més. Díficilment et despertes de nit, tot d'una que aferres el son el primer que faig és comprovar si t'has alliberat del bolquer. De vegades ho fas, punyetera, i ho fas d'amagat. Sembla com si fessis una aliança amb el silenci perquè no t'hi trobés. Més de dues vegades ho has aconseguit. És per això que he optat per esperar que dormis a fer la comprovació. És cert que alguna vegada he arribat tard, que quan he vist que no el duies ja havies banyat el llit. Quan això ha passat, com si fossis una nina polissona que es fa l'adormida, no t'has bategat, t'has deixat malmenar mentre jo desfeia el llit, et despullava i et posava un nou bolquer amb els llençols nets després de passar-te una tovallola banyada per tot el cos.

El teu cos. Sembla mentida la manera com envellim, com els ossos s'escurcen i la carn desapareix. Tot plegat fa que la pell sigui excessiva, és l'únic que no minva. El que era estirat, rodó, font de luxúria, esdevé un món d'arrugues, un suport orgànic allà on tot penja. Així i tot me'l mir, el teu cos, i mirar-lo em fa recordar també uns moments màgics que em donen força per continuar. No, no vull que te'n vagis.

No passis pena, resistiré a les intencions d'en Jeroni. No ho fa per mal, ell estaria més tranquil segurament. Jo no li faig cap retret, sé que fa tot el que pot. Té la seva pròpia família i altres maldecaps. A més, jo estic bé. Tenc això sí les meves coses, els meus moments de feblesa, però em trob bé per continuar com fins ara. Ahir, quan va venir, no li vaig dir que m'havia oblidat d'aturar el foc quan fregia les patates del migdia. Tot i haver passat unes hores encara es podia sentir l'olor d'oli cremat, però en Jeroni no va dir res, tal vegada no va voler incomodar-me. Sí, sé que no som jove i que les meves condicions no són òptimes però vull resistir amb tu dins aquest petit món nostre. Tenc alguna llacuna, no té cap importància, l'únic que vull és estar amb tu... això, Antònia.